
Lucie Špindlerová

Studentka 1. ročníku FF UK oboru Jazyky a komunikace neslyšících (20 let)

Narodila se 21. června 2003 v Praze, kde žila i studovala až do osudného okamžiku.

Lucie studovala střední školu na Gymnáziu Budějovická a poté se rozhodla pokračovat ve studiu bohemistiky na FF UK. Vždy ji bavilo studium českého jazyka, ale její zájem přitahovala mnohem více lingvistika než literatura. Proto se po prvním semestru rozhodla pro změnu oboru. Za těch pár týdnů si studium tohoto oboru velmi oblíbila.

Odmalička moc ráda tančila, nejprve v baletní přípravce ZUŠ Prosek, pak contemporary v taneční škole InDance. Později byla přijata do výběrového tanečního souboru Pop Balet. Vždy tančila s fascinující vznešeností. Díky tanci měla skvěle vyvinutou pohybovou paměť. Nejen to přispělo k jejímu vzrůstajícímu zájmu o studium, byl to také její smysl pro detail, pečlivost a zároveň i vidina pomoci druhým. V den jejích 15. narozenin se konala premiéra tanečního představení *137 úhlů pohledu* v Divadle Hybernia, kde ztvárnila jednu z hlavních rolí. Toto představení mělo několik úspěšných repríz. O pár měsíců později se její taneční partner stal i jejím přítelem. Jejich vztah trval bezmála čtyři roky a trval by bezpochyby i mnohem déle...

Vyrůstala a dospívala s rodiči, mladší sestrou Zuzankou a také s několika adoptovanými kocourky a jedním pejskem. Sdílení jednoho pokoje s o dva roky mladší sestrou občas přinášelo i rozepře, o kterých jsme říkali, že si v bezpečí domova prověří komunikační taktiky. Ale v nejrůznějších situacích, které přinášel život, vždy stály při sobě a podporovaly se navzájem.

Byla laskavá, přemýšlivá a nesmírně empatická. Na první pohled nenápadná dívka, která nevyhledávala velkou společnost, a když už se v ní ocitla, raději by byla neviditelná. Vždy však měla pár opravdu dobrých přátel, které si vybírala srdcem. Ochoťně pomáhala a byla vždy připravena vyslechnout radosti i trápení druhých. Uměla nejen naslouchat, ale dávala i rozumnou zpětnou vazbu.

Ukázala nám, jaká síla je v jemnosti. A hleděla spíše na zájem druhých než na svůj vlastní. To jsme jí někdy vyčítali.

Ctila pravidla, ať už šlo o život či o pravopis. Na dnešní dobu byla Lucinka nebývale skromná. Vážila si věcí, zejména darovaných, i když to byly třeba jen drobnosti. Vždy je používala, dokud sloužily. Do té doby nepotřebovala ani nevyžadovala nové. Soucit a úcta ke všemu živému ji a jejího přítele přivedla v jejích 18 letech k vegetariánství. Mnohým nejvíce utkvěl v paměti právě její tak krásný, hřejivý a upřímný úsměv.

Čas trávila nejraději se svým přítelem, rádi spolu vařili, poslouchali hudbu a někdy si u toho tančili, jen tak, sami pro sebe. Doma měla často u studia na klíně vrnicího kocourka. V létě ráda tábořila s rodinou a přáteli v jihočeské přírodě.

Jako studentka si přivydělávala v korekturně Lidových novin, kde mohla uplatnit své znalosti pravopisu. Bavilo ji opravovat chyby a cítila se tam dobře.

Gabriela a Pavel Špindlerovi,
rodiče